

POSTANOWIENIE

Dnia 18 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku Stowarzyszenia [...] w W.
przy uczestnictwie Miasta [...] i Skarbu Państwa - Prezydenta [...] o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 sierpnia 2015 r., na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od postanowienia Sądu Okręgowego [...] w W. z dnia 5 czerwca 2014 r., sygn. akt [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestników postępowania Miasta [...] i Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa w W. kwoty po 1800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnioskodawca we wniesionej skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego [...] w W. z dnia 5 czerwca 2014 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. zagadnienie nowe dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie sądowym i nauce prawa i budzące poważne wątpliwości co do sposobu jego rozwiązania. Kwestia wykładni art. 386 § 4 k.p.c. - z czym skarżący wiąże istotne zagadnienie prawne oraz potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości - była przedmiotem wielu, wyczerpujących w dostatecznym stopniu na potrzeby oceny zasadności podniesionych w skardze kasacyjnej zarzutów procesowych, wypowiedzi Sądu Najwyższego i doktryny.

Brak jest także podstaw do uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ma to miejsce wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego

wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Nie można przyjąć, aby o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej świadczyły wskazane w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania naruszenia art. 172 § 1 k.c. oraz art. 172 w zw. z art. 340 i art. 345 k.c., gdyż dotyczą one jedynie wybranych fragmentów oceny prawnej Sądu drugiej instancji części ustalonych w sprawie okoliczności faktycznych, które łącznie z innymi doprowadziły ten Sąd do wniosku, że wnioskodawca nie wykazał przesłanek nabycia prawa własności nieruchomości przez zasiedzenie. Nadmienić należy, iż Sąd drugiej instancji wyraźnie wskazał, że ubieganie się przez wnioskodawcę o przyznanie prawa użytkowania wieczystego jest okolicznością, która „sama w sobie nie wyklucza zasiedzenia”. Lektura uzasadnienia zaskarżonego postanowienia nie uzasadnia także stanowiska skarżącego jakoby Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył art. 172 k.c. przez wprowadzenie dodatkowej przesłanki zasiedzenia w postaci wyraźnego aktu woli oddania nieruchomości wnioskodawcy. W tej części niewątpliwie mało klarowny wywód Sądu drugiej instancji w istocie zmierzał jedynie do wykazania, że zachowanie właściciela wobec nieruchomości, który czynił na niej nakłady, było tego rodzaju, iż było dodatkowym argumentem potwierdzającym, że wnioskodawca nie był jej posiadaczem samoistnym. Odnosnie natomiast do ciągłości posiadania, to art. 340 k.c. nie wyklucza możliwości jego przerwania, co zawsze należy ocenić z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy. Z dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych nie można przy tym w sposób oczywisty stwierdzić, że niemożność posiadania przez wnioskodawcę we wskazanym przez Sąd okresie została wywołana przez przemijającą przeszkodę, o której mowa w wyżej wymienionym przepisie.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). Na wniosek uczestników postępowania zawarty w odpowiedziach na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy

orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3, art. 99 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c., uwzględniając także - w odniesieniu do uczestnika postępowania [...] - przepisy § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2, § 7 pkt i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490) oraz - w odniesieniu do uczestnika postępowania Skarbu Państwa zastępowanego przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa - przepisy art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1150 ze zm.) i § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2, § 8 pkt 1 i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).